

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: Board Vision, s. r. o.**, IČ: 25414984, se sídlem Stará 1202/62, 400 01, Ústí nad Labem, zastoupené JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Kostelní náměstí 233/1, 412 01, Litoměřice, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2015, čj. 359/15/5200-20442-707271,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 1. 2015, čj. 359/15/5200-20442-707271, jímž bylo zamítnuto její odvolání a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 4. 2013, čj. 654834/13/2501-24803-505891. Tímto platebním výměrem správce daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a podle § 147, § 139 odst. 1 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2011 ve výši nadměrného odpočtu 210.720 Kč, ačkoli žalobkyně v daňovém přiznání za dané období uplatnila nadměrný odpočet

ve výši 1.064.720 Kč. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný porušil § 116 odst. 2 daňového řádu tím, že se nevypořádal se stěžejní odvolací námitkou, že je právním a ekonomickým nesmyslem, aby měl správce daně na jedné straně za prokázané, že smlouvu o dílo č. 20124 žalobkyně splnila, a zároveň neměl za prokázané, že bylo plněno prostřednictvím společností Girton Stav, s. r. o. (dále jen „Girton“), a Certatip, s. r. o. (dále jen „Certatip“). Z provedeného dokazování je podle žalobkyně zřejmé, že neměla dost sil ani prostředků předmětnou smlouvu plnit sama, a proto je logické, že ji plnila subdodávkami. Žalobkyně konstatovala, že za dané situace přešlo důkazní břemeno na správce daně podle § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu, neboť podle § 8 odst. 3 téhož zákona správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní, kdy skutečným obsahem právního jednání je žalovaným nezpochybněné plnění smlouvy vůči společnosti Al – Namura, spol. s r. o. (dále jen „Al“). Tvrdí-li žalovaný, že žádné subdodávky od uvedených dvou společností nebyly, bylo jeho povinností tuto skutečnost žalobkyni prokázat, nikoli tvrdit, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno. V tomto případě má důkazní břemeno žalovaný a nemůže je přenést na žalobkyni.

Podle žalobkyně žalovaný nesprávně vyložil čl. 203 směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému DPH (dále jen „směrnice o DPH“). Konstatovala, že výklad žalovaného, že z čl. 168 odst. 1 písm. a) uvedené směrnice, stejně jako z § 72 odst. 1 zákona o DPH vyplývá, že nárok na odpočet daně je prioritně podmíněn tím, že příjemce plnění prokáže, že plnění fakticky přijal od jím deklarované osoby povinné k dani, z hlediska dokazování není shodný s rozhodnutím Soudního dvora Evropské unie sp. zn. C-572/11, podle kterého příjemci daňového dokladu lze odepřít nárok na odpočet daně, pokud se plnění, na které je daňový doklad vystaven, neuskutečnilo. Podle žalobkyně je nepochybné, že daňový subjekt nemá povinnost prokazovat, že se plnění neuskutečnilo, tuto povinnost mají daňové orgány, tudíž je žalovaný povinen prokázat nejen jednání předstírané, ale také jednání zastírané. Žalobkyně dodala, že se k tomu již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud. Zdůraznila, že žalovaný neprokázal ani netvrdil, že by její jednání bylo zastřeným jednáním, neprokázal ani zastírané jednání, nýbrž od samého počátku tvrdil, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno k prokázání přijatých zdanitelných plnění od uvedených společností, ačkoli měl shodně se správcem daně za prokázané, že k poskytnutí služby došlo. Podle žalobkyně proto žalovaný postupoval v rozporu s § 8 odst. 3 ve spojení s § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu a důkazní řízení nebylo provedeno podle § 92 odst. 7 téhož zákona, tedy nebylo provedeno dokazování a určeno, co je zastřené a co zastírané jednání. Žalovaným zastávaný výklad § 72 odst. 1 zákona o DPH je navíc v rozporu se závěrem Soudního dvora Evropské unie, že nárok na odpočet lze odepřít, pokud se plnění, na které je daňový doklad vystaven, neuskutečnilo.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný postupoval v rozporu s § 8 odst. 1 a § 92 odst. 2 daňového řádu a současně v rozporu s § 92 odst. 7 téhož zákona, neboť není seznatelné, co které důkazní prostředky prokazují a jak byly hodnoceny. Podle žalobkyně výslech P. P. ze dne 17. 5. 2012 nebyl výsledkem svědka, neboť tato osoba nebyla vůbec jako svědek poučena a vypovídala o své ekonomické činnosti v nepřítomnosti zástupce žalobkyně. Protokol o výsledku je v rozporu s § 96 odst. 1, 4 a 5 daňového řádu a nejedná se o důkazní prostředek ve smyslu § 93 odst. 1 téhož zákona, neboť byl získán v rozporu s právním předpisem. Žalovaný i přesto použil tento protokol jako důkazní prostředek v neprospěch žalobkyně. Podle žalobkyně je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i s výše zmíněnými

ustanoveními daňového řádu, pokud žalovaný provedl dokazování a hodnotil důkazy bez ohledu na to, zda jeho tvrzení jsou rozhodná pro správné stanovení daně a zda mají vnitřní logiku, či nikoli, a toto řádně nezdůvodnil. Rámcové smlouvy s uvedenými subdodavateli ze dne 27. 1. 2011 a 3. 8. 2011 považoval žalovaný za obecné, aniž by míru obecnosti vyjádřil a zhodnotil, a to přesto, že jejich předmět se týká dodávky grafických návrhů výstavních expozic, jejich rozpracování, detailního rozkreslení expozic, včetně digitalizace a úpravy rastrů a dodávky montáže, případně dozoru při montáži. Žalovaný si navíc pomáhal tím, že dovozoval písemné dodatky. Žalobkyně konstatovala, že není seznatelné, co tyto důkazní prostředky prokazují. Smlouvu č. 20124 uzavřenou mezi žalobkyní a společností Al žalovaný vůbec nehodnotil co do obsahu a formy, ačkoli jednoznačně prokazuje, že žalobkyně plnění uskutečnila. Se zmíněnou smlouvou souvisí hodnocení fotodokumentace, ze které měl správce daně za prokázané, že žalobkyně uskutečnila plnění. Žalobkyně připustila, že tato fotodokumentace nemůže prokázat, kým byla focena.

Podle žalobkyně žalovaný z výpovědi svědka V. F. dovozoval nepravdivost a nevěrohodnost tvrzení pana P. a J., aniž by uvedl v čem. Pokud se žalovaný odvolával na body 42 a 44 rozhodnutí, žalobkyně podotkla, že pod bodem 42 se u P. uvádí příprava grafiky, vymyšlení designu, vytvoření designu celé expozice, likvidace panelů a pod bodem 44 se u F. uvádí stavební práce a dále, že není pravdivé tvrzení o kompletní stavbě expozic, když V. F. prováděl montáž a demontáž. To samé se podle žalobkyně vztahuje i k výpovědi svědka T. Žalobkyně označila za nepochybné, že žalovaný záměrně zaměňoval činnosti montážní a demontážní, které prováděl V. F., s činnostmi ostatními. Zdůraznila, že kompletní stavba není totožná s demontáží a s ostatními činnostmi, které stavba obnáší, a odlišují se od činnosti montáže stánku. Podle žalobkyně je nepochybné, že tento svědek by nebyl fyzicky schopen zajistit kompletní stavbu, o čemž svědčí i jím tvrzená přítomnost dalších osob. Konstatovala, že žalovaný nebyl schopen odůvodnit, v čem je nepravdivost a nevěrohodnost oněch osob, když je na první pohled zřejmé, že výpověď svědka F. není v rozporu s tvrzeními P., J. a T. Svědek F. netvrdil, že prováděl výrobu konstrukcí a reklamních poutačů, a přesto jeho výpověď vyvrací výpověď T. Pouhé odvolání se na bod 42 a 44 k uvedení rozporu mezi svědky F. a Š. označila žalobkyně za zcela nedostačující, neboť nevyjadřuje úvahu žalovaného, v čem je nelogičnost, rozpor, nepravdivost a nevěrohodnost, ačkoli tyto skutečnosti musí být jednoznačně popsány, zdůvodněny.

Žalobkyně považovala za absurditu žalovaného, že není pravdivé tvrzení pana J., že společnost Girton dodávala kompletní stavbu včetně grafických návrhů, protože montáž a demontáž prováděl F. Toto nemá podle žalobkyně žádnou důkazní oporu a je v rozporu se skutkovým stavem, jak vyplývá ze samotné výpovědi svědka F. a dalších důkazů. Je otázkou, zda žalovaný vůbec zvážil možnosti tohoto svědka všechno v jedné osobě zvládnout, i když sám svědek tvrdil, že tam bylo dalších osm mužů. K hodnocení svědecké výpovědi M. Š. žalobkyně poznamenala, že je zcela nerozhodné, zda si byla, či nebyla jistá, u které společnosti pana P. v roce 2011 pracovala, když toto mohl žalovaný zjistit v registru příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Nemůže jí být k tíži ani její vzdělání, neboť pro výkon práce je v dnešní době zcela nerozhodné. Podle žalobkyně byla svědkyně schopna konkretizovat softwarový program k tvorbě grafiky a je nesprávné tvrzení, že nedokázala konkretizovat, jaké práce prováděla; pokud takto odpověděla, bylo to na otázku, jaké konkrétní práce vykonával pan P. Pokud nekonkretizovala jednotlivé akce, tak zcela logicky uvedla, že je to z důvodu jejich množství. K ostatním důkazním prostředkům žalobkyně uvedla, že nemůže být k její tíži, pokud subdodavatel vystaví daňový doklad ke konci

platnosti rámcové smlouvy, a za takové vystavení nenese žádnou odpovědnost. Dodala, že pozdější uplatnění odpočtu není v rozporu se zákonem o DPH a nemůže být důvodem pro neuznání jejího nároku ze strany žalovaného.

Podle žalobkyně byl postup žalovaného vůči ní neférový a v rozporu se základními zásadami správy daní uvedenými v § 5 odst. 1 a 3 daňového řádu, neboť nebylo postupováno v souladu s tímto předpisem a zákonem o DPH a rovněž nebyla šetřena práva žalobkyně. Zdůraznila, že žalovaný se namísto zjišťování rozhodných skutečností opíral o skutečnosti bagatelní, nepodstatné, a tím nemohla být daňová povinnost žalobkyně stanovena ve správné výši. Nepochybně tak nebyl dosažen cíl správy daní podle § 1 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně uzavřela, že měla právo na odpočet DPH ze všech přijatých zdanitelných plnění podle zákona o DPH i podle evropské judikatury, když žalovaný neprokázal neexistenci přijetí zdanitelného plnění. Postupem žalovaného tak bylo žalobkyni odepřeno právo na odpočet DPH.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že aby plátci DPH vznikl právní nárok na odpočet daně, musí naplnit požadavky § 72 zákona o DPH. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie žalovaný připomněl, že ve věci bylo provedeno rozsáhlé dokazování, kdy po zhodnocení důkazů v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 8 odst. 1 daňového řádu dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně neprokázala, že plnění vůči společnosti Al uskutečnila prostřednictvím subdodávek od společností Girton a Certatip, neboť nebylo prokázáno, že přijala plnění od těchto společností. Žalovaný proto uzavřel, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně podle daňových dokladů vystavených těmito společnostmi v rozporu s § 72 odst. 1 zákona o DPH. Žalovaný odmítl tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dodal, že námitky žalobkyně patrně pramení z jejího nepochopení principů dokazování, když žalobkyně nerozlišuje mezi uskutečněným plněním a plněním uskutečněným deklarovaným dodavatelem. Podle žalovaného nestačí, aby plátce přijal plnění, ale je nutné, aby je přijal od plátce, přijaté plnění bylo zdanitelným plněním podle zákona o DPH a deklarovaný plátce vystavil daňový doklad. Skutečnost, že žalobkyně neuskutečnila plnění vůči společnosti Al sama a přijala služby od subdodavatelů, podle žalovaného automaticky neznamená, že těmito subdodavateli byly společnosti Girton a Certatip. Žalovaný zdůraznil, že podle § 92 odst. 3 daňového řádu byla žalobkyně povinna prokázat, jaká plnění od těchto společností přijala a že tato plnění uskutečnily právě uvedené společnosti. Této důkazní povinnosti však žalobkyně nedostála. Žalobkyně doložila a navrhla řadu důkazních prostředků, žalovaný se s uplatněnými návrhy řádně vypořádal a důkazní prostředky zhodnotil v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu tak, že neprokazují, že by žalobkyně přijala deklarovaná plnění od uvedených společností. S tímto závěrem byla žalobkyně řádně seznámena, měla možnost se k němu vyjádřit a navrhnout další důkazní prostředky, nicméně ani poté nijak nedoložila, jaká plnění od společností Girton a Certatip přijala, ani nevysvětlila rozpory, např. jak jí mohla společnost Girton poskytnout manažerské práce v době, kdy ještě nevznikla. Žalovaný shrnul, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, neboť neprokázala, že uskutečnila plnění vůči společnosti Al prostřednictvím subdodávek od společností Girton a Certatip.

Podle žalovaného nemají § 108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH a čl. 203 směrnice o DPH vliv na čl. 168 odst. 1 písm. a) téže směrnice. Žalovaný podotkl, že žalobkyně prokázala splnění pouze jedné z podmínek podle čl. 168 odst. 1 písm. a) směrnice o DPH

a § 72 odst. 1 zákona o DPH, tj. že společností Girton a Certatip vznikla povinnost přiznat a zaplatit daň. Splnění druhé kumulativní podmínky, že plnění fakticky přijala od uvedených společností, žalobkyně neprokázala, a proto jí nevznikl nárok na odpočet DPH. Tento závěr podle žalovaného vyplývá i ze žalobkyní namítaného rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 7. 2013, sp. zn. C-572/11. Žalovaný odmítl, že by porušil § 8 odst. 3 a § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu, když zjištěný skutkový stav nijak nesvědčil aplikaci těchto ustanovení. Zdůraznil, že podstata nepřiznání nároku na odpočet DPH podle dokladů vystavených společnostmi Girton a Certatip spočívala ve skutečnosti, že žalobkyně neprokázala, že fakticky přijala takto deklarovaná plnění od uvedených společností.

Při jednání soudu konaném dne 13. 9. 2017 právní zástupce žalobkyně konstatoval, že pro soud by mělo být podstatné vyhodnocení, zda žalovaný postupoval v předmětné věci v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, tj. zda provedl náležité hodnocení důkazů. Teprve při respektování tohoto ustanovení totiž žalovaný může učinit správný závěr o unesení, či neunesení důkazního břemene ze strany žalobkyně. Žalovaný však podle § 8 odst. 1 daňového řádu nepostupoval. Podle právního zástupce žalobkyně by se soud měl především zabývat tím, zda v dané věci byla prokázána existence tzv. zastřeného právního úkonu, či nikoli. Podotkl, že žalovaný se v písemném vyjádření k žalobě zabýval toliko právní úpravou, přičemž ohledně skutkových okolností případu jen odkazoval na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, což svědčí o tom, že žalovaný se vyhýbá podstatě věci. Právní zástupce žalobkyně dále uvedl, že by soud neměl přihlížet k fotografiím založeným ve správním spisu, neboť žalovaný jimi neargumentoval, respektive je nehodnotil jako důkazní prostředek ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu. Namítal, že žalovaný účelově dovozoval určité skutečnosti bez opory skutkového stavu, účelově hodnotil jednotlivé důkazní prostředky a pochybil, pokud vycházel ze svědecké výpovědi pana P., třebaže ten nebyl v postavení svědka. Uzavřel, že žalobkyně vnímá napadené rozhodnutí jako nesprávné a nespravedlivé.

Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření žalovaného k žalobě, na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na předložený správní spis. Dodala, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalovaná strana ve věci provedla náležité dokazování, které i řádně zhodnotila.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Daňovými orgány neuznaný nárok žalobkyně na odpočet DPH se týkal faktur vystavených společností Certatip č. 1101025 (zdanitelné plnění 22. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 27. 1. 2011 za realizace expozic pro společnost Al v síti Lekkerland – akce Oldenburg, Dortmund, Neumünster, Ulm, Wallau, Babelsberg, Münster, München, Schkeuditz a Düsseldorf – základ daně 2.000.000 Kč, DPH 400.000 Kč, faktura odkazuje na přílohu, která nebyla připojena), č. 1101026 (zdanitelné plnění 30. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 27. 1. 2011 za grafické práce, polep – akce Dubai Gulf Food 27. 2. až 2. 3. 2011, Rimini Wellness 12. až 15. 5. 2011 – základ daně 153.000 Kč, DPH 30.600 Kč), č. 1101027 (zdanitelné plnění 30. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 27. 1. 2011 za realizaci expozice Rimini Wellness – základ daně 250.000 Kč, DPH 50.000 Kč) a č. 1101028 (zdanitelné plnění 30. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 27. 1. 2011 za realizaci expozice Dubai Gulf Food – základ daně 350.000 Kč, DPH 70.000 Kč).

Dále se jednalo o faktury vystavené společností Girton, a to č. 1101057 (zdanitelné plnění 20. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 3. 8. 2011 za grafické práce na výstavách pro společnost Al v období září a říjen 2011 – základ daně 134.000 Kč, DPH 26.800 Kč), č. 1101058 (zdanitelné plnění 20. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 3. 8. 2011 za grafické práce, polep – základ daně 77.000 Kč, DPH 15.400 Kč), č. 1101059 (zdanitelné plnění 27. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 3. 8. 2011 za manažerské práce na výstavách pro produkt Big Shock, 13 akcí – základ daně 181.000 Kč, DPH 36.200 Kč), č. 1101060 (zdanitelné plnění 27. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 3. 8. 2011 za výrobu konstrukcí a reklamních poutačů pro Big Shock, 13 akcí – základ daně 225.000 Kč, DPH 45.000 Kč), č. 1101061 (zdanitelné plnění 27. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 3. 8. 2011 za výrobu propagačních a předváděcích infopultů a regálů – základ daně 190.000 Kč, DPH 38.000 Kč) a č. 1101062 (zdanitelné plnění 28. 12. 2011 – fakturujeme Vám na základě rámcové smlouvy ze dne 3. 8. 2011 za realizaci expozice na výstavě Anuga Köln 8. až 12. 10. 2011 – základ daně 710.000 Kč, DPH 142.000 Kč).

Výzvou k odstranění pochybností ze dne 16. 2. 2012 správce daně vyzval žalobkyni, aby předložila evidenci podle § 100 zákona o DPH a důkazní prostředky prokazující skutečnosti uvedené v daňovém přiznání, včetně daňových dokladů vztahujících se k přijatým a uskutečněným zdanitelným plněním a dále originály všech písemností, které se vztahují k dotčeným dokladům, zvláště smluv, objednávek, dodacích listů, zakázkových listů, předávacích, přebíracích či zjišťovacích protokolů, zápisů z jednání, studií a dalších listin, které mohou být důkazním prostředkem v daňovém řízení. Správce daně popsal, že po přezkoumání přiznání žalobkyně k DPH za prosinec 2011 mu vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti a úplnosti údajů o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C. daňového přiznání. Podotkl, že podle žalobkyně vznikl nadměrný odpočet zejména doučtováním subdodávek společností Girton a Certatip, které se týkaly dodávek žalobkyně pro společnost Al. Porovnáním uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění správce daně zjistil, že většina uskutečněných zdanitelných plnění vůči společnosti Al proběhla v 1. pololetí 2011, a proto má pochybnosti o uskutečnění přijatých zdanitelných plnění, neboť je nelogické, aby datum uskutečnění zdanitelného plnění u subdodávek byl pozdější než v případě uskutečněných zdanitelných plnění vůči společnosti Al.

V reakci na uvedenou výzvu žalobkyně předložila záznamní povinnost za prosinec 2011, vydané a přijaté faktury, pokladní doklady, rámcové smlouvy se společností Girton ze

dne 3. 8. 2011 a se společností Certatip ze dne 27. 1. 2011, smlouvy se společností Al a disk s dokumentací. Z rámcové smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobkyní a společností Certatip dne 27. 1. 2011 a z rámcové smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobkyní a společností Girton dne 3. 8. 2011 soud zjistil, že předmětem plnění byla v případě obou smluv dodávka grafických návrhů výstavních expozic, jejich rozpracování – detailní rozkreslení expozic včetně digitalizace a úpravy rastrů, dodávka montáže a případný dozor při montáži; místo plnění, závazné termíny zahájení a ukončení díla i jeho cena měly být sjednány v dodatku ke smlouvě.

Z objednávek společnosti Al vyplynulo, že žalobkyně pro tuto společnost zajišťovala stánky na 13 výstavách, a to Oldenburg (25. až 26. 2. 2011), Gulf Food Dubai (27. 2. až 2. 3. 2011), Dortmund (11. až 12. 3. 2011), Neumünster (18. až 19. 3. 2011), Ulm (25. až 26. 3. 2011), Wallau (1. až 2. 4. 2011), Babelsberg (8. až 9. 4. 2011), Rimini Wellness (12. až 15. 5. 2011), Münster (2. až 3. 9. 2011), München (23. až 24. 9. 2011), Schkeuditz (7. až 8. 10. 2011), Anuga Köln (8. až 12. 10. 2011), Düsseldorf (14. až 15. 10. 2011).

Z fotodokumentace předložené žalobkyní správci daně soud zjistil, že stánky na expozicích München, Schkeuditz a Düsseldorf vypadaly prakticky shodně. Také expozice Dortmund, Neumünster, Ulm, Wallau a Münster se navzájem velmi podobaly, přičemž se shodovaly s podobou expozice Babelsberg, zachycenou na fotografii pořízené dne 11. 2. 2008, a se snímky pořízenými dne 27. 8. 2010. Fotografie z expozice Anuga Köln pořízené ve dnech 8. až 12. 10. 2011 zachycují stejné motivy polepů (mrakodrapy) a stejné reklamní předměty (světelný box, televize, sedací souprava, skleněné boxy s plechovkami) jako fotografie pořízené dne 9. 10. 2009; k výrobě světelného boxu se vztahuje fotografie ze dne 1. 10. 2009. Fotografie z výstavy v Rimini zachycují stejné polepy zadních stěn stánků, jaké byly použity i na výstavách München, Schkeuditz a Düsseldorf; také reklamní vitřina vypadá shodně. Fotografie z výstavy Dubai zachycují obdobný design stánku, jaký byl použit na výstavách Dortmund, Neumünster, Ulm, Wallau a Münster.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 17. 5. 2012 Finanční úřad pro Prahu 4 ověřoval u P. P., jednatele společnosti Girton, obchodní spolupráci této společnosti se žalobkyní. Správce daně dále z výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že společnost Girton vznikla dne 27. 5. 2011.

Při ústním jednání konaném dne 12. 11. 2012 jednatel žalobkyně M. J. ve vztahu k faktuře vystavené společností Girton č. 1101057 uvedl, že práce osobně přebíral v Kölnu a v Rimini. K faktuře téže společnosti č. 1101058 sdělil, že práce přebíral osobně, nebyly předány panem P., konkrétní osobu nevěděl. Ve vztahu k faktuře společnosti Girton č. 1101059 na manažerské práce popsal, že se jednalo o komunikaci s výstavištěm u všech akcí, a k faktuře téže společnosti č. 1101062 uvedl, že předmětem fakturace byla kompletní stavba. K faktuře společnosti Certatip č. 1101025 M. J. doplnil, že se jednalo o provedení grafiky a stavbu expozic, zakázku předali subdodavatelsky, nevěděl, kdo předával. Ve vztahu k faktuře téže společnosti č. 1101026 za grafické práce a polep upřesnil, že práce probíhaly na akcích Dubai Gulf Food a Rimini, v Rimini práce přebíral, nevěděl však, kým mu byly předány; předávací protokoly nevystavovali. K fakturám společnosti Certatip č. 1101027 a 1101028 za realizace expozic Rimini Wellness a Dubai Gulf Food M. J. uvedl, že se jednalo o postavení prezentačních stěn, boxů, pultů, položení koberce, potažení fólií, po skončení akce se všechno likviduje, likvidaci provádí firma, která stavěla, současně odevzdává zpět i prostory.

Svědék P. P., který byl jednatelem společností Girton a Certatip, při výslechu dne 17. 12. 2012 konstatoval, že si přesně nepamatuje, kdy konkrétně probíhalo plnění a jak mu byly

předávány informace. Popsal, že většinu materiálu (koberec i stěny) dodávala žalobkyně, protože pan J. měl výhodné ceny, spojovací materiál se bral od společnosti Certatip, která polepovala dodané panely fólií s grafikou, kterou vyráběli. Panely byly na každou expozici nové, likvidaci prováděl pan J., něco Certatip a Girton, na skládku se to nevozilo. Dopravu prováděl svědek, byl osobně účasten prací na jednotlivých expozicích, práci předával osobně panu N. (ze společnosti Al, pozn. soudu). Na práci měl svědek subdodavatele, patřily k nim společnost ABAS interiéry, s. r. o. (dále jen „ABAS“) a společnost AKM Rail, s. r. o. (dále jen „AKM“). Svědek dále uvedl, že mezi žalobkyní a společnostmi Certatip byla uzavřena rámcová smlouva, dodatky zmíněné v jejím článku nazvaném *Lhůta plnění* se nedělaly. Ke sdělení jednatele společnosti AKM Ladislava Procházky, že nemá o činnosti společnosti žádné informace a pouze podepisuje daňové doklady, které mu svědek předloží, svědek uvedl, že je s ním rozhádaný a nebude se k tomu vyjadřovat. K faktuře společnosti Certatip č. 1101026 za grafické práce svědek uvedl, že se jednalo o přípravu grafiky, vymyšlení designu, vytvoření grafického designu celé expozice. Tyto práce pro akce v Dubaji a v Rimini prováděla zaměstnankyně společnosti Certatip M. Š. Přímo v Dubaji byl svědek osobně, letenky do účetnictví nedával, platil je ze soukromých zdrojů. Svědek si nepamatoval, kdy v Dubaji byl, ani kolik za letenku zaplatil. K faktuře společnosti Girton č. 1101057 (grafické práce) svědek uvedl, že to dělali jeho zaměstnanci. Totéž sdělil i ve vztahu k faktuře téže společnosti č. 1101058 (grafické práce, polep) a dodal, že grafiku dělal on s paní Š. a polep patrně dělala společnost ABAS.

Dne 27. 2. 2013 byla žalobkyně seznámena s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, tento postup byl ukončen úředním záznamem ze dne 22. 3. 2011 a následně dne 2. 4. 2013 vydal správce daně platební výměr, jímž byla žalobkyni vyměřena DPH za zdaňovací prosinec 2011 ve výši nadměrného odpočtu 210.720 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání. V odvolacím řízení byl správní spis doplněn o výsledky tří svědků provedené na návrh žalobkyně.

Z výpovědi svědka P. V. T. při výslechu dne 10. 10. 2013 vyplynulo, že v roce 2011 byl zaměstnancem společnosti Girton, kde pracoval na dohodu o provedení práce. Svědek se účastnil provádění polepů, výroby konstrukcí a reklamních poutačů pro výstavy Köln, München, Düsseldorf, Münster, Bratislava a Krakov, dodal, že si všechny akce nepamatuje. Popsal, že grafiku prováděla společnost Girton v Brně na adrese Bayerova 23, částečná výroba dílů se prováděla ve Strachotíně, kde má společnost Girton pronajatou halu. Vyráběly se konstrukce na výstavy, různé transparenty, většinou jako reklama na výrobek Big Shock, v roce 2011 se jednalo o 20 až 30 akcí na tento výrobek, na přesné období si svědek nevzpomněl. Svědek potvrdil, že se zúčastnil montáže a demontáže expozice Köln, prováděl montážní práce, lepení koberce, pokládání transparentů a následnou demontáž. Provádění prací se účastnili i pracovníci dalších firem, ale svědek nevěděl, o jaké firmy se jednalo.

Svědce M. Š. při výslechu dne 17. 12. 2013 uvedla, že v roce 2011 vykonávala práce na přípravě grafiky pro společnost Certatip a poziční a grafické modifikace expozice pro společnost Girton, a to na základě pracovní smlouvy na pracovní pozici reklamní grafika a účetní. Nebyla si však jistá, u které ze společností pana P. byla zaměstnána. Činnost vykonávala na adrese Bayerova 23 v Brně (pobočka společností Girton a Certatip), spolupracovala s panem P. a dodala, že o jiných pracovnících nic neví. Na otázku, jaké konkrétní práce prováděla ve vztahu k výstavě Dubai Gulf Food, svědkyně uvedla, že vzhledem k časové prodlevě nedokáže přesně odpovědět. Zřejmě se to týkalo přípravy grafiky energetických nápojů, které byly na této výstavě prezentovány. Svědkyně konstatovala, že

není schopna se vyjádřit k jednotlivým výstavním akcím, zpracovávala návrhy na základě požadavku svého nadřízeného, který vyhotovil konečnou formu reklamních návrhů na jednotlivé akce. Pan P. svědkyni zadával rozměry požadovaného plakátu a propagovaný výrobek, texty zpracovával sám. K tvorbě grafiky svědkyně používala počítačový program Corele 9. Upřesnila, že práce byly prováděny pro pana J., který je jednatelem žalobkyně, nepamatovala si však, v jakém období. Nevěděla, jaké konkrétní práce vykonával pan P., ani zda výrobu tisku zajišťoval on nebo pan J. Na otázku, jestli jednala se žalobkyní, svědkyně odpověděla, že pana J. zná osobně, ale nic s ním nedomlouvala. Shodně vypovídala svědkyně i ohledně výstavy Rimini Wellness, opět neuvedla období, kdy práce prováděla. Na otázku, zda vytvářela grafický design expozic Münster, München, Schkeuditz a Düsseldorf, svědkyně uvedla, že se se jednalo o výstavy výživových doplňků pro wellness, akce probíhaly v Německu, konkrétní místa nevěděla. Stejně tak nevěděla, zda se jednalo vždy o jiný vzhled expozice s použitím jiných reklamních předmětů a zařízení, a nebyla schopna popsat vzhled jednotlivých expozic. Na otázku, zda komunikovala v případě výstav Münster, München, Schkeuditz, Düsseldorf a Köln s výstavištěm o zajištění plochy pro stavbu, přírůdky vody, odpad a elektrické přípojky, svědkyně uvedla, že samotnou expozici nezajišťovala. Rovněž nepřebírala jednotlivé plochy od pořadatele a nepodílela se na přípravě realizace výstav a jejich demontáži. Na otázku, zda prováděla grafické práce pro výstavu Anuga Köln, svědkyně odpověděla, že není schopna konkretizovat jednotlivé akce vzhledem k jejich množství. Design výstavy si nepamatovala, sama jej nevymyslela, pouze spolupracovala s panem P. Svědkyně nevěděla, zda byl využit design z předchozí výstavy.

Z výpovědi svědka V. F. při jeho výsledku konaném dne 25. 9. 2014 vyplynulo, že v roce 2011 uskutečnil pro žalobkyni celkem 26 akcí, jednalo se o zednické práce na sídle žalobkyně a montáže a demontáže výstavních stánků. Práci se účastnili i další pracovníci, svědek nevěděl, odkud byli, neznal ani jejich jména. Svědkem vystavená faktura č. 19a/2011 byla za montáž a demontáž stánku na veletrhu v Düsseldorfu, což znamenalo smontovat stánek dohromady, zase jej rozmontovat a naložit na kamion. Na zakázce podle svědka pracovalo asi 8 až 10 lidí, v ceně dodávky byly zahrnuty náklady na cestovné, hotel a za práci. Stejně činnosti byly předmětem faktury č. 20a/2011 za práce na veletrhu Anuga Köln. Svědek doplnil, že jsou třeba tři dny na montáž, dva dny volno a potom se bourá. Po tu dobu tam musí pracovníci být, musí se zaplatit hotel, jídlo, nevyplatí se jezdit zpátky. V případě dalších faktur se také jednalo o montáž a demontáž stánků, a to na výstavě v Rimini, na veletrhu Münster, München a Schkeuditz. Svědek dále popsal postupy montáže, uvedl, že na hliníkovou konstrukci se přidělávala dřevotříska a na to sololitová deska. Práce zahrnovala vytmelování, broušení, malování a kytování. Pak se na to nalepí fototapeta nebo koberec nebo se pověsí billboardy, bannery, které se prosvítí. Montovalo se to i s osvětlením. Svědek prováděl práci jen z dodaných materiálů, většinou se svým synem a s brigádníky, kteří si jeli přivydělat. Na otázku, které další firmy se účastnily na montáži a demontáži stánků na výstavách v roce 2011, svědek odpověděl, že neví, nezná je. Na otázku, zda montáž a demontáž stánků včetně polepů prováděla pouze firmy zednictví V. F., nebo i další firmy, svědek uvedl, že montáž a demontáž dělal on, žádnou firmu pod sebou neměl, ale jiní kluci tam byli. Jednatel žalobkyně M. J. na otázku správce daně, zda chce svědkovi položit nějakou otázku, odpověděl, že si myslí, že svědek ví, co říká, a že k tomu nemá co dodat; svědek to popsal tak, jak to provedl.

Dne 5. 12. 2014 žalovaný seznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a vyzval ji k vyjádření se v rámci odvolacího řízení. Následně dne 8. 1. 2015 vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal se stěžejní odvolací námitkou, že je právním a ekonomickým nesmyslem, aby měl správce daně na jedné straně za prokázané, že smlouvu o dílo č. 20124 žalobkyně splnila, a zároveň neměl za prokázané, že bylo plněno prostřednictvím společností Girton a Certatip. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný totiž na předmětné tvrzení žalobkyně reagoval v odstavci 57 na straně 17 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobkyně nerozlišuje mezi pojmy „uskutečněné plnění“ a „uskutečněné plnění deklarovaným dodavatelem. Zdůraznil, že pro uznání nároku na odpočet daně nestačí, aby plátce pouze přijal plnění, ale aby toto plnění předně přijal od plátce, přijaté plnění bylo zdanitelným plněním podle zákona o DPH a deklarovaný plátce vystavil daňový doklad. Podle žalovaného žalobkyně uskutečnila plnění podle smlouvy o dílo č. 20124, což znamená, že pokud předmětná plnění neuskutečnila sama, musela předmětné služby logicky přijmout od jiných subjektů. Žalovaný ovšem podotkl, že to neznamená, že těmito subdodavateli byly společnosti Certatip a Girton jen proto, že to žalobkyně tvrdí. Tím podle názoru soudu žalovaný jednoznačně reagoval na příslušnou odvolací námitku, napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné. Soud zároveň neshledal, že by došlo k žalobkyní namítanému porušení § 116 odst. 2 daňového řádu, když všechny odvolací důvody žalovaný řádně vypořádal.

Ve vztahu k dalším žalobním bodům považuje soud za potřebné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu). Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určujícím je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, čj. 8 Afs 62/2013 - 37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Afs 12/2003 - 277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS, všechny tyto rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.

Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nález Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).

Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 Afs 54/2004 - 125, dostupný na www.nssoud.cz). Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, čj. 2 Afs 7/2006 - 107, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém uvedl: „*Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.*“

Daň či nárok na odpočet DPH totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o DPH). Zákonný nárok na daň či její odpočet je podmíněn formálním vykázáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Zákon tedy nestojí na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, čj. 9 Afs 204/2007 - 72, dostupném na www.nssoud.cz.

Výše uvedené závěry mají svůj odraz rovněž v judikatuře Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, dostupném na www.usoud.cz, vyslovil, že „... důkaz daňovým dokladem ... je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“ Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.

V projednávané věci měl správce daně pochybnosti o uskutečnění přijatých zdanitelných plnění od společností Girton a Certatip. Tyto pochybnosti správce daně vycházely z toho, že subdodávky od zmíněných společností se týkaly dodávek žalobkyně pro společnost Al, které se uskutečnily převážně v 1. pololetí 2011, přičemž datum uskutečnění zdanitelného plnění u subdodávek bylo pozdější (konec prosince 2011) než datum uskutečnění zdanitelného plnění u dodávek vůči společnosti Al. Toto pořadí považuje soud ve shodě s daňovými orgány za nelogické, neboť základním předpokladem k tomu, aby určité zdanitelné plnění mohlo sloužit jako subdodávka, je jeho uskutečnění před vlastní dodávkou nebo nejpozději současně s ní. Popsané pochybnosti správce daně proto soud vyhodnotil jako zcela legitimní. Daňové orgány tedy prokázaly existenci pochybností o tom, zda žalobkyně skutečně přijala všechna plnění, jak deklarují faktury od dodavatelů Girton a Certatip, a zda došlo k faktickému uskutečnění plnění těmito dodavateli, tj. zda byly naplněny požadavky § 72 odst. 1 zákona o DPH.

Prokázáním pochybností správce daně přešlo důkazní břemeno na žalobkyni, která tak byla povinna prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání za zdaňovací období prosinec 2011, resp. prokázat uplatněný nárok na odpočet DPH. Žalobkyně za tím účelem předložila řadu listin včetně fotodokumentace a navrhla provedení výslechu několika svědků.

K námitce žalobkyně, že by soud neměl přihlížet k fotografiím založeným ve správním spisu, neboť žalovaný jimi neargumentoval, respektive je nehodnotil jako důkazní prostředek ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu, soud podotýká, že předmětné tvrzení není pravdivé. Žalovaný se hodnocením fotografií předložených žalobcem zabýval v odstavci 49 na straně 15 napadeného rozhodnutí a současně v odstavci 32 na straně 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že se plně ztotožňuje s hodnocením důkazních prostředků obsaženým

v platebním výměru správce daně ze dne 2. 4. 2013. Žalobkyně by dále měla mít na paměti, že rozhodnutí o odvolání tvoří jeden celek s rozhodnutím vydaným v prvním stupni (platební výměrem), což znamená, že je nutno vzít v potaz i hodnocení fotografií ze strany správce daně, se kterým se žalovaný plně ztotožnil. Správce daně popsal jednotlivé fotografie na stranách 9 a 10 platebního výměru ze dne 2. 4. 2013 a jejich hodnocením se zabýval společně s hodnocením ostatních důkazů na stranách 20 až 27 téhož platebního výměru. Soud proto neshledal žádný důvod, proč by neměl k fotografiím, které předložila správci daně samotná žalobkyně, při posuzování jednotlivých žalobních námitek přihlížet.

Dokazováním předloženými listinami v daňovém řízení podle názoru soudu nedošlo k odstranění pochybností o tom, zda plnění deklarovaná na fakturách vystavených společnostmi Girton a Certatip žalobkyně skutečně od těchto společností přijala, a naopak vyvstaly další pochybnosti. Žalobkyně sice předložila rámcové smlouvy o dílo uzavřené s oběma uvedenými společnostmi, nicméně tyto smlouvy odkazují ohledně místa plnění, lhůty plnění i ceny na dodatky, které ovšem nebyly předloženy a podle výpovědi svědka P. P. ani nebyly vyhotoveny. V tomto směru soud plně souhlasí se žalovaným, že předmětné smlouvy jsou toliko obecné, když neuvádějí konkrétní místa plnění, lhůty a ceny. Podle názoru soudu přitom nebylo třeba, aby žalovaný vyjadřoval a hodnotil míru obecnosti smluv, jak namítá žalobkyně, neboť tato skutečnost je na první pohled zcela zjevná. Pokud žalobkyně uvádí, že si žalovaný pomáhal tím, že dovozoval písemné dodatky, soud zdůrazňuje, že existenci takových dodatků přímo předvídají samotné smlouvy, které žalobkyně se společnostmi Girton a Certatip uzavřela, a jejich absence vyvolává pochybnosti o tom, zda a jak byly tyto smlouvy plněny. Právě z důvodu chybějících údajů o místech plnění, lhůtách a cenách nemohou předmětné rámcové smlouvy vyvrátit pochybnosti deklarované správcem daně.

Další pochybnosti vyvolává skutečnost, že společnost Girton vystavila žalobkyni faktury č. 1101059 za manažerské práce a č. 1101060 za výrobu konstrukcí a reklamních poutačů pro Big Shock, a to v obou případech na 13 akcí, ačkoli 8 ze 13 akcí, které žalobkyně realizovala pro společnost Al, se uskutečnilo před 27. 5. 2011, kdy společnost Girton vznikla.

K odstranění pochybností nevedly ani předložené fotografie, které naopak zakládají pochybnosti o tom, jaké grafické práce společnosti Girton a Certatip pro žalobkyni realizovaly, když design expozic uskutečněných v roce 2011 odpovídá fotografiím z předchozích let. Tím je současně zpochybněno tvrzení svědka P. P., že jeho společnosti vymýšlely a vytvářely grafický design celé expozice. Shodná podoba stánků na jednotlivých výstavách, jak jsou zachyceny na fotografiích, a časová návaznost těchto výstav současně zakládají pochybnosti o pravdivosti tvrzení svědka P. P., že panely fólií s grafikou byly na každou expozici nové.

Podle názoru soudu tedy žalobkyně listinnými důkazy nevyvrátila pochybnosti správce daně a neprokázala svá tvrzení ohledně výše svého nároku na odpočet DPH. Žalobkyni se totiž nepodařilo prokázat, že zdanitelná plnění deklarovaná na fakturách vystavených společnostmi Girton a Certatip skutečně od těchto společností přijala. Jak vyplývá z výše citované judikatury, samotné daňové doklady v případě pochybností nepředstavují dostatečný důkaz o tom, že zdanitelné plnění bylo skutečně přijato od subjektu, který tyto daňové doklady vystavil. Průkazné nejsou ani rámcové smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobkyní a uvedenými společnostmi, neboť tyto smlouvy odkazují na dodatky, které nebyly uzavřeny.

Předložená fotodokumentace dokládá, že stánky na jednotlivých výstavách skutečně byly zbudovány, neprokazuje však, že to učinila společnost Girton či Certatip. Při neexistenci předávacích protokolů zbývala žalobkyni pouze možnost prokázat přijetí zdanitelných plnění od těchto společností svědeckými výpověďmi.

Svědka P. P. při své výpovědi neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se jednotlivých zdanitelných plnění, nepamatoval si, kdy konkrétně plnění probíhalo. Tvrdil sice, že byl na výstavě v Dubaji, nicméně nepamatoval si, kdy to bylo, ani kolik jej stála letenka, kterou navíc nedal do účetnictví, neboť ji platil ze soukromých zdrojů. Svědek neuvedl žádný bližší popis prací, které pro žalobkyni společnosti Girton a Certatip, jejichž byl jednatelem, vykonávaly na jednotlivých výstavách. Některá tvrzení tohoto svědka pak byla vyvrácena či zpochybněna fotodokumentací, kterou předložila sama žalobkyně, a to zejména tvrzení o vymyšlení a vytvoření grafického designu celé expozice, jehož podstatné prvky byly zachyceny již na fotografiích z předchozích let, a tvrzení o nových panelech pro každou expozici, když panely na fotografiích z několika výstav vypadají zcela shodně. V tomto kontextu věrohodně nepůsobí ani svědkův popis likvidace použitých součástí expozic. Tvrzení svědka P. P., že byl osobně účasten prací na jednotlivých expozicích a práci předával přímo panu N. ze společnosti Al, je v rozporu s tvrzením jednatele žalobkyně M. J., že práce v Kölnu a v Rimini přebíral on, a to nikoli od pana P.

Ani svědkyně M. Š. nepopsala žádné konkrétní práce, které pro žalobkyni vykonala, nebyla schopna se vyjádřit k jednotlivým výstavním akcím, místům jejich konání, ani k období, kdy práce prováděla. Popřela, že by komunikovala s výstavištěm o zajištění expozic, a dodala, že nepřebírala jednotlivé plochy od pořadatele a nepodílela se na přípravě realizace výstav a jejich demontáži. Nepamatovala si ani design výstavy Anuga Köln, sama jej nevymyslela a nevěděla, zda byl využit design z předchozí výstavy. Také svědek P. V. T. neuvedl období, kdy se účastnil výroby konstrukcí, reklamních poutačů a provádění polepů pro jednotlivé výstavy. Navíc potvrdil, že účastnil montážních a demontážních prací na výstavě Anuga Köln, a to společně s pracovníky dalších firem, které nebyl schopen upřesnit.

Svědka V. F. podrobně popsal jednotlivé činnosti, které pro žalobkyni v rámci montáže a demontáže expozic na výstavách provedl. Tím ovšem jednoznačně (podobně jako svědek P. V. T.) popřel tvrzení jednatele žalobkyně M. J., že společnosti Girton a Certatip zajišťovaly kompletní stavbu expozic, když jejich montáž a demontáž prováděl V. F. se svým synem a brigádníky a sám tyto činnosti žalobkyni fakturoval. Jednatel žalobkyně M. J. navíc správnost jeho výpovědi potvrdil.

Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný z výpovědi svědka V. F. dovozoval nepravdivost a nevěrohodnost tvrzení svědka P. P. a jednatele žalobkyně M. J., aniž by uvedl v čem, a že výpověď svědka F. není v rozporu s tvrzeními P., J. a T. Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí poukázal právě na výše zmíněné rozpory. Soud nesouhlasí se žalobkyní v tom, že žalovaný údajně záměrně zaměňoval činnosti montážní a demontážní, které prováděl V. F., s činnostmi ostatními. Naopak závěr žalovaného, že pokud montážní a demontážní práce prováděl přímo pro žalobkyni V. F., je vyloučeno, aby společnost Girton dodala kompletní stavbu, shledal soud naprosto správným a logickým. Pokud totiž část této stavby spočívající v montáži a demontáži provedl někdo jiný, není možné, aby uvedená společnost dodala

kompletní stavbu. Tvrdí-li žalobkyně, že V. F. nebyl schopen sám zajistit kompletní stavbu, soud připomíná, že pracoval společně se svým synem a s brigádníky, což potvrdil i jednatel žalobkyně M. J., když výpověď svědka F. označil za pravdivou. Podstatné navíc není to, zda V. F. zajistil celou stavbu, či nikoli, nýbrž to, že provedl montáž a demontáž, tudíž minimálně tuto část stavby nemohla provést společnost Girton, ačkoli podle sdělení jednatele žalobkyně M. J. fakturovala kompletní stavbu. Rozpor mezi výpověďmi svědků V. F. a P. V. T. spatřoval žalovaný v tom, že oba svědkové shodně tvrdili, že prováděli montážní práce na výstavě Anuga Köln. Vzhledem k tomu, že jednatel žalobkyně M. J. potvrdil správnost výpovědi svědka F., že tyto práce skutečně vykonal sám se svým synem a brigádníky, je zřejmé, že tím byla zpochybněna výpověď svědka T.

K námitce žalobkyně, že pouhé odvolání se na bod 42 a 44 rozhodnutí k uvedení rozporu mezi svědky F. a Š. je nedostačující, neboť nevyjadřuje úvahu žalovaného, v čem je nelogičnost, rozpor, nepravdivost a nevěrohodnost, soud konstatuje, že v případě svědkyně M. Š. nešlo o rozpor její výpovědi s výpovědí svědka V. F., nýbrž o to, že její výpověď byla natolik obecná, že nebyla způsobilá prokázat plnění ze strany společností Girton a Certatip vůči žalobkyni. Hodnotu její svědecké výpovědi současně snižuje fakt, že si nebyla schopna vzpomenout, u které z těchto společností v roce 2011 pracovala. Podle názoru soudu nebylo třeba, aby si žalovaný ověřoval tuto skutečnost u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, neboť nebylo podstatné, u které společnosti svědkyně pracovala, ale to, že si to sama nepamatovala. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že svědkyni nemůže být k tíži její vzdělání, nicméně tato skutečnost nic nemění na tom, že svědkyně dostatečně nekonkretizovala, jaké práce prováděla, když uvedla pouze obecné (typové) činnosti bez upřesnění období či konkrétních expozic, jichž se týkaly. Je pochopitelné, že si svědkyně nemusí všechny rozhodné skutečnosti pamatovat, nicméně pokud nic konkrétního neuvedla, nemohla její výpověď vést k vyvrácení pochybností správce daně, ani k prokázání tvrzení žalobkyně.

Soud uzavírá, že popsané svědecké výpovědi nepřinesly žádné konkrétní informace, na jejichž základě by bylo možné ověřit, zda společnosti Girton a Certatip poskytly žalobkyni plnění deklarovaná na fakturách jimi vystavených. Žalobkyně tedy neunesla důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení o nároku na odpočet DPH, který je podle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH podmíněn mimo jiné tím, že se jedná o zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce DPH. Tuto skutečnost žalobkyně neprokázala, a proto daňové orgány zcela oprávněně rozhodly v její neprospěch.

Žalobkyně v této souvislosti namítala nesprávnost žalovaným zastávaného výkladu § 72 odst. 1 zákona o DPH a čl. 168 písm. a), resp. čl. 203 směrnice o DPH a tvrdila, že příjemci daňového dokladu lze odepřít nárok na odpočet daně, pokud se plnění, na které je daňový doklad vystaven, neuskutečnilo. Tento závěr dovozovala žalobkyně z usnesení Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 7. 2013, sp. zn. C-572/11. Soud ovšem shledal, že žalobkyně si předmětné usnesení dezinterpretuje. Soudní dvůr totiž vyslovil, že „[č]lánek 168 písm. a) a článek 203 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, jakož i zásady daňové neutrality a ochrany legitimního očekávání musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byl adresátovi faktury odepřen nárok na odpočet daně z přidané hodnoty uvedené na této faktuře, pokud plnění, za která je tato faktura vystavena, se ve skutečnosti neuskutečnila, i když nebezpečí ztráty

daňových příjmů bylo odstraněno tím, že vystavovatel uvedené faktury odvedl daň z přidané hodnoty uvedenou na faktuře. Je na předkládajícím soudu, aby v souladu s pravidly dokazování vnitrostátního práva provedl celkové hodnocení všech důkazů a skutkových okolností sporu, který mu byl předložen, a určil, zda v případě plnění, ke kterým se faktury ve věci v původním řízení váží, tomu tak skutečně je.“ Je tedy zřejmé, že soudní dvůr rozhodně nepodmínil odepření nároku na odpočet DPH výhradně tím, že se plnění neuskutečnilo, jak se domnívá žalobkyně.

Podle čl. 168 písm. a) směrnice o DPH platí, že „[j]sou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, ... DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani.“ Podle čl. 203 téže směrnice „[d]aň z přidané hodnoty je povinna odvést každá osoba, která uvede tuto daň na faktuře.“

Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že plátce DPH má nárok odpočet daně na vstupu výhradně u zdanitelného plnění, které mu bylo nebo bude poskytnuto jinou osobou povinnou k dani. To podle názoru soudu znamená, že jednou z podmínek nároku na odpočet DPH je prokázání, že zdanitelné plnění bylo plátcí DPH touto konkrétní osobou povinnou k dani poskytnuto. Zcela shodně je pak třeba vykládat i § 72 odst. 1 zákona o DPH, podle kterého „[p]látce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.“

Plátce daně je tedy povinen prokázat, že zdanitelné plnění, ze kterého si uplatňuje nárok na odpočet DPH, skutečně přijal od osoby povinné k dani (jinak by se ve smyslu § 2 zákona o DPH nemohlo jednat o zdanitelné plnění). Požadavek daňových orgánů, aby žalobkyně prokázala, že jí společnosti Girton a Certatip poskytly plnění deklarovaná na fakturách vystavených těmito společnostmi, je tak plně v souladu s citovanou právní úpravou i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. výše zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, čj. 2 Afs 7/2006 - 107, nebo ze dne 13. 8. 2008, čj. 9 Afs 204/2007 - 72, dostupné na www.nssoud.cz). Žalobkyně svůj odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která měla podporovat její názor, blíže nekonkretizovala, proto se jím soud nemohl podrobněji zabývat.

K námitce žalobkyně, že je zřejmé, že neměla dost sil ani prostředků plnit smlouvu se společností Al sama, a proto je logické, že ji plnila subdodávkami, soud konstatuje, že toto tvrzení žalobkyně daňové orgány bez výhrad akceptovaly. Samotná skutečnost, že žalobkyně plnila předmětnou smlouvu prostřednictvím subdodávek, ovšem nic nevypovídá o tom, kdo byl jejím subdodavatelem, a nijak neprokazuje, že to byly právě společnosti Girton a Certatip. Žalobkyně si nesprávně interpretuje výše popsání rozložení důkazního břemene, pokud se domnívá, že za dané situace přešlo na správce daně. Byla to naopak žalobkyně, komu svědčila primární důkazní povinnost, tj. povinnost prokázat svá vlastní tvrzení uvedená v daňovém přiznání. Správce daně své důkazní břemeno unesl tím, že prokázal existenci pochybností o tom, zda společnosti Girton a Certatip poskytly žalobkyni plnění deklarovaná na fakturách jimi vystavených. Poté již důkazní břemeno tížilo výlučně a jen žalobkyni.

Soud zcela odmítá úvahu žalobkyně, že by daňové orgány v daném případě měly postupovat podle § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu ve spojení s § 8 odst. 3 téhož zákona a prokazovat skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti. Daňové orgány totiž nezpochybňovaly obsah právního jednání, nýbrž jeho samotné uskutečnění, tudíž citované ustanovení nelze na projednávanou věc použít. Stejně tak je zcela nepřiléhavá úvaha žalobkyně o zastřeném jednání a povinnosti daňových orgánů vést dokazování tímto směrem. Konstrukce prezentovaná žalobkyní by navíc vedla k popření výše popsaného rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a mechanismu jeho přenášení, neboť pokud by se zpochybnění uskutečnění určitého právního jednání ztotožnilo se zpochybněním obsahu tohoto jednání, důkazní břemeno by vždy leželo na daňových orgánech, což naprosto odporuje české koncepci daňového řízení založené na primární povinnosti daňového subjektu prokázat svá tvrzení.

Dále považuje soud za potřebné uvést na pravou míru zkreslené tvrzení žalobkyně, že podle žalovaného žádné subdodávky od společností Girton a Certatip nebyly, neboť žalovaný nic takového netvrdil. Daňové orgány pouze po provedeném dokazování dospěly k jednoznačnému a z pohledu soudu i správnému závěru, že žalobkyně neprokázala, že jí společnosti Girton a Certatip poskytly plnění deklarovaná na fakturách vystavených těmito společnostmi. Není tedy vyloučeno, že se určité plnění ze strany uvedených společností vůči žalobkyni uskutečnilo, nicméně žalobkyni se nepodařilo toto prokázat.

Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že výslech P. P. ze dne 17. 5. 2012 nebyl výsledkem svědka. P. P. byl předvolán k Finančnímu úřadu pro Prahu 4 jako jednatel společnosti Girton, aby blíže popsal obchodní vztahy se žalobkyní, která o tomto jednání vůbec nebyla vyrozuměna. V tomto ohledu se skutečně nejedná o výslech svědka. Uvedené nedostatky správce daně napravil tím, že dne 17. 12. 2012 P. P. předvolal jako svědka, řádně jej poučil a v přítomnosti jednatele žalobkyně a jejího právního zástupce jej vyslechl jako svědka. Ačkoli se žalovaný kromě výslechu svědka P. ze dne 17. 12. 2012 odvolává i na protokol o jednání ze dne 17. 5. 2012, veškeré rozhodné skutečnosti, se kterými daňové orgány při svém rozhodování pracovaly, byly zjištěny či ověřeny při výslechu svědka P. konaném dne 17. 12. 2012. Žalobkyně navíc byla s obsahem protokolu ze dne 17. 5. 2012 seznámena, mohla se k němu vyjádřit a případně při výslechu P. P. konaném dne 17. 12. 2012 požadovat od tohoto svědka odpovědi na své otázky, a proto soud shledal námitky napadající výpověď P. P. ze dne 17. 5. 2012 a nezákonnost protokolu o této výpovědi nedůvodnými.

K námitce žalobkyně, že žalovaný postupoval v rozporu s § 8 odst. 1 a § 92 odst. 2 daňového řádu a současně v rozporu s § 92 odst. 7 téhož zákona, neboť není seznatelné, co které důkazní prostředky prokazují a jak byly hodnoceny, a žalovaný hodnotil důkazy bez ohledu na to, zda jeho tvrzení jsou rozhodná pro správné stanovení daně a zda mají vnitřní logiku, či nikoli, soud uvádí, že žádné takové pochybení nezjistil. Žalovaný podrobně popsal, co ze kterého důkazního prostředku zjistil, následně všechny důkazní prostředky hodnotil, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, tj. že neprokázala svá tvrzení, a tento závěr, se kterým se soud plně ztotožňuje, řádně odůvodnil. S hodnocením jednotlivých důkazů žalovaný seznámil žalobkyni přípisem ze dne 5. 12. 2014, čímž beze zbytku dodržel své povinnosti vyplývající z § 92

odst. 7 a § 115 odst. 2 daňového řádu. Postupu žalovaného při dokazování a hodnocení důkazů proto podle názoru soudu nelze nic vytknout.

Namítá-li žalobkyně, že žalovaný vůbec nehodnotil smlouvu č. 20124 uzavřenou mezi ní a společností Al, soud podotýká, že hodnocení této smlouvy v daňovém řízení by bylo nadbytečné, neboť daňové orgány nijak nezpochybnily, že žalobkyně své závazky vyplývající z této smlouvy splnila, což ostatně dokládá i fotodokumentace. Předmětná smlouva však není způsobilá prokázat, zda ji žalobkyně splnila prostřednictvím subdodávek od společností Girton a Certatip, či nikoli. Tuto skutečnost zároveň neprokazuje ani fotodokumentace, která nemůže prokázat, kým byla focena, jak připustila žalobkyně, a zároveň nemůže prokázat, kdo provedl montáž a demontáž expozic zachycených na snímcích, kdo vymyslel a vytvořil jejich grafickou podobu, kdo komunikoval s výstavištěm o zajištění expozic, apod.

Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že nemůže být k její tíži, pokud subdodavatel vystaví daňový doklad ke konci platnosti rámcové smlouvy, a že za takové vystavení dokladu nenese žalobkyně žádnou odpovědnost. Stejně tak je pravdou, že pozdější uplatnění nároku na odpočet DPH není v rozporu se zákonem, nicméně všechny uvedené skutečnosti mohou založit pochybnosti správce daně o tom, zda se plnění ze strany subdodavatele opravdu uskutečnilo, a v takovém případě je daňový subjekt povinen svá tvrzení ohledně nároku na odpočet DPH prokázat. Správci daně vznikly naprosto legitimní pochybnosti, které se navíc v průběhu dokazování ještě prohloubily, tudíž bylo na žalobkyni, aby prokázala, že jí společnosti Girton a Certatip poskytly plnění deklarovaná na fakturách vystavených těmito společnostmi. Toto důkazní břemeno žalobkyně neunesla, a proto daňové orgány v souladu se zákonem příslušnou část uplatněného nároku na odpočet DPH zcela oprávněně neuznaly.

Námítce žalobkyně, že se žalovaný namísto zjišťování rozhodných skutečností opíral o skutečnosti bagatelní, nepodstatné, a tím nemohla být daňová povinnost žalobkyně stanovena ve správné výši a nebyl dosažen cíl správy daní podle § 1 odst. 2 daňového řádu, soud nepřisvědčil. Žalovaný naopak podle názoru soudu zjistil všechny rozhodné skutečnosti a poskytl žalobkyni dostatek prostoru k tomu, aby prokázala oprávněnost svého nároku. Fakt, že žalobkyně subjektivně vnímá některé (blíže neoznačené) skutečnosti jako bagatelní, nic nemění na tom, že žalovaný postupoval při dokazování plně v souladu s daňovým řádem.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný nebyl vůči žalobkyni neférový, neporušil její práva, ani základní zásady správy daní uvedené v § 5 odst. 1 a 3 daňového řádu. Soud neshledal ani namítaná porušení daňového řádu a zákona o DPH. Soud tedy v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.